

כל עוד הנר דולק

היה יורה פעם,

בעיר קטנה,
משפחה אחת, משפחה ענייה מאוד.
אבא היה איש זקן, סנדלר, שעבד יום ולילה כדי לפרנס את משפחתו
ולתת חינוך יהודי לילדים שלו.

פעם אחת,
היה כבר מאוחר מאוד,
רחל, אשתו של הסנדלר,
ראתה שעדיין היה אור בבית.
היא הלכה לראות מה קרה,
ומה היא ראתה?

היא ראתה את יעקב, בעלה הסנדלר, שעבד כמעט בחושך הגמור.
רחל התקרבה אליו, חבקה אותו ואמרה לו:

- יעקב, כבר מאוחר, כמעט ולא רואים כלום, בוא כבר לישון.
- רחל... הסבים שלנו דאגו על החינוך של ההורים שלנו,
ההורים שלנו דאגו על החינוך שלנו,
עכשיו אנחנו צריכים לדאוג על החינוך של הבנים שלנו.

תראי, רחל, עדיין הנר דולק...
כל עוד הנר דולק, אפשר לעבוד,
כל עוד הנר דולק, יש תקווה,
כל עוד הנר דולק, יש חיים.

שמעה רחל את דיברי יעקב,
ולא אמרה כלום.

(Extraído de "Mil cuentos, mi cuento..." - Inst. Secundario Natan Gesang)